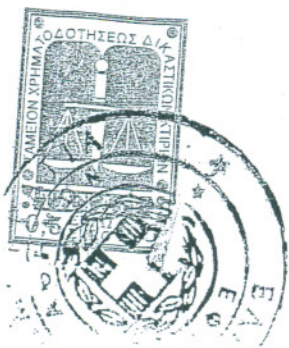

Κ.Τ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 7594/2005
ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Τμήμα 13ο

.....

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Αθανάσιο Θεμέλη Αθανάσιο, Πρόεδρο Εφετών, Γεωργία Λαλούση - Εισηγήτρια, Δημήτριο Μαζαράκη, Εφέτες και από τη Γραμματέα Ειρήνη Τσανάκου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 24 Μαρτίου 2005 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Α. ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ: Της Ανωνύμου Εταιρείας με την επωνυμία "ΔΙΒΑΝΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ Ανώνυμη Ξενοδοχειακή και Τουριστική Εταιρεία", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Δημήτριο Ζωητό, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ.

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΑΛΗΤΟΥ: Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού υπό την επωνυμία "Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων", που εδρεύει

στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Στέλιο Κοκολινάκη.

Β. ΤΟΥ ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΟΣ:

Του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.), που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα από τον Πρόεδρό του Λάμπρο Κοτσίρη, Ομότιμο Καθηγητή Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Κων/νο Πολυζωγόπουλο, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ.

ΥΠΕΡ : Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού με την επωνυμία "Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα.

ΤΗΣ ΚΑΘΗΣ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ :

Της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "Διβάνη Ακρόπολις Ανώνυμη Ξενοδοχειακή και Τουριστική Εταιρεία", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Δημήτριο Ζωητό, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ.

Γ. ΤΟΥ ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΟΣ:

Του Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία **ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΕΛΛΑΔΟΣ**", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα υπό του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου

Θεωρήθηκε
+ Εισηγήτρια
εμφανίζεται από τον άλλο άκρο
της συνάντησης εκτός ο Εισηγητής
πρόσβαση και απεμπόλεση

2ο φύλλο της υπ'αριθμό 7594/2005 απόφασης του
Εφετείου Αθηνών

Γερασίμου Φωκά, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον
πληρεξούσιο δικηγόρο του Ιωάννη Κοντοβασίλη, με
δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ.

ΥΠΕΡ : Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία
"Διβάνη Ακρόπολις Ανώνυμη Ξενοδοχειακή και
Τουριστική Εταιρεία", που εδρεύει στην Αθήνα και
εκπροσωπείται νόμιμα, της οποίας δεν παραστάθηκε στο
ακροατήριο ο νόμιμος εκπρόσωπός της ούτε
εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο.

ΤΟΥ ΚΑΘΟΥ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ:

Του Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού με την
επωνυμία "Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης
Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων",
που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, του
οποίου δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο ο νόμιμος
εκπρόσωπός του ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο
δικηγόρο.

Το ενάγον και ήδη εφεσίβλητο - καθού η
πρόσθετη παρέμβαση, με την από 9 Δεκεμβρίου 2003
αγωγή του προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που
έχει κατατεθεί με αριθμό 10480/2003, ζήτησε να γίνουν
δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Το Δικαστήριο εκείνο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 2571/2004 οριστική του απόφαση με την οποία δέχθηκε την αγωγή.

Την απόφαση αυτή προσέβαλε: α) η εκκαλούσα με την από 20 Οκτωβρίου 2004 έφεσή της, β) ο προσθέτως παρεμβαίνων με την από 25 Ιανουαρίου 2005 πρόσθετη παρέμβασή του και γ) Το προσθέτως παρεμβαίνον με την από 8 Μαρτίου 2005 πρόσθετη παρέμβασή του προς το Δικαστήριο τούτο, που έχουν κατατεθεί με αριθμούς α) 8794/2004, β) Αρ. Βαβ 360/2005 και γ) Αρ. Βαβ.432/2005 αντίστοιχα.

Οι υποθέσεις εκφωνήθηκαν από την σειρά των οικείων πινακίων και συζητήθηκαν.

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος του Στέλλιος Κοκολινάκης αναφέρθηκε στις προτάσεις που κατέθεσε. Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των λοιπών διαδίκων κατέθεσαν εμπρόθεσμα τις προτάσεις τους και παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ, ερήμην των: α) του υπέρ ου στη 2^η πρόσθετη παρέμβαση και β) του καθού η 2^η πρόσθετη παρέμβαση

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΑΙ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Η κρινόμενη έφεση της εναγόμενης ξενοδοχειακής εταιρίας κατά της 2571/2004 οριστικής απόφασης του

ο
εφεσί -
βλήτων

εωρήθηκα
Εισηγήτρια
αφαιρέσει από τον
αριθμό και αναφέρεται
αριθμ. 2571/2004
Αποστολή
Επιμελητής

ο φύλλο της υπ' αριθμό 7594/2005 απόφασης του
Εφετείου Αθηνών

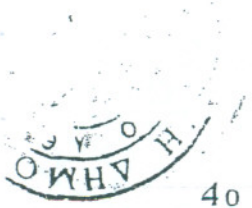
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία και δέχθηκε ως κατ' ουσίαν βάσιμη αγωγή επιδίκασης αποζημίωσης λόγω προσβολής του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας με τη δημόσια εκτέλεση κινηματογραφικών ταινιών από τα δωμάτια του ξενοδοχείου της, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα. Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της. Με την έφεση πρέπει να ενωθεί και να συνεκδικαστεί η πρόσθετη παρέμβαση που άσκησε παραδεκτά υπέρ της εκκαλούσας το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος, καθώς και η πρόσθετη παρέμβαση που άσκησε υπέρ του εφεσίβλητου οργανισμού ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Κατά το άρθρο 65 παράγραφος 1 του ν 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματός του, την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον. Περαιτέρω, κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου,

υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Ο νόμος περί πνευματικής ιδιοκτησίας δηλαδή για την προστασία του δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας σε περίπτωση προσβολής παρέχει στον προσβαλλόμενο, εκτός από την αγωγή αναγνώρισης του δικαιώματος, την αγωγή άρσης της προσβολής και της παράλειψης στο μέλλον, και αγωγή αποζημίωσης εφόσον υπάρχει υπαιτιότητα. Περαιτέρω, επειδή το ύψος της ζημίας δεν είναι εύκολο να υπολογιστεί και η απόδειξη είναι δυσχερής, ο νόμος καθορίζει ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης προβλέποντας ότι η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος (Κουμάντος, Πνευματική Ιδιοκτησία, όγδοη έκδοση σελ 439-443, Κοτσίρης, Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας, σελ 203, Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, σελ 252). Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο ενάγων αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων» εκθέτει ότι έχει συσταθεί νόμιμα σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου περί πνευματικής ιδιοκτησίας με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των

Θεωρήθηκε Δικαστικό
Εισηγητικό
καίτοι από το
15 ομιλήσαντες εκεί
πρόταση και αντίθετα

4ο φύλλο της υπ'αριθμό 7594/2005 απόφασης του
Εφετείου Αθηνών

πνευματικών δικαιωμάτων των μελών του, τα οποία είναι δημιουργοί, και συγκεκριμένα σκηνοθέτες, σεναριογράφοι, θεατρικοί συγγραφείς και δημιουργοί πρωτότυπων μουσικών συνθέσεων και στίχων για το θέατρο καθώς και οι κληρονόμοι δημιουργών, που ανήκαν στις αυτές ειδικότητες δημιουργών. Ο ενάγων εκθέτει επίσης ότι τα μέλη του έχουν μεταβιβάσει σ' αυτόν με έγγραφες συμβάσεις ανάθεσης το δικαίωμα να διαχειρίζεται το περιουσιακό δικαίωμα επί των έργων τους και να προβαίνει σε κάθε δικαστική και εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία αυτού. Στη συνέχεια ο ενάγων εκθέτει ότι η εναγομένη ξενοδοχειακή επιχείρηση, η οποία έχει στην κυριότητά της και εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο Divani Palace Acropolis, κατηγορίας LUX, προσέβαλε με πρόθεση το πνευματικό δικαίωμα των μελών του επί διαφόρων έργων τους, με την προβολή δημοσίως αυτών χωρίς να λάβει προηγουμένως άδεια, η προσβολή δε εκτός από παράνομη είναι και υπαίτια. Ειδικότερα, ο ενάγων εκθέτει ότι έχει εγκαταστήσει στα δωμάτια του ξενοδοχείου της δέκτες τηλεόρασης χάρη στους οποίους εκτελούνται δημόσια στα εν λόγω δωμάτια οπτικοακουστικά έργα, σημαντικό μέρος των οποίων ανήκουν στο ρεπερτόριο αυτού, ο οποίος ασκεί τις εξουσίες των δικαιωμάτων πνευματικής

ιδιοκτησίας των μελών του. Ο ενάγων οργανισμός ισχυρίζεται ότι η προαναφερόμενη εκτέλεση είναι δημόσια είτε τα εντός των δωματίων εκτελούμενα οπτικοακουστικά έργα των μελών του προέρχονται από κάποια κεντρική πηγή μέσα στο ξενοδοχείο, είτε προέρχονται απ' ευθείας από κάποια ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, δεδομένου ότι στην περίπτωση αυτή η διάθεση των συσκευών από τον ξενοδόχο στα δωμάτια δημιουργεί τις προϋποθέσεις μίας δημόσιας εκτέλεσης και κάνει το ραδιοτηλεοπτικά μεταδιδόμενο οπτικοακουστικό έργο προσιτό σε ένα νέο κοινό και ότι η εναγομένη όφειλε να ζητήσει την άδειά του πριν προβεί στην προαναφερόμενη δημόσια εκτέλεση. Στη συνέχεια ο ενάγων οργανισμός ισχυρίζεται ότι με την ανωτέρω συμπεριφορά της εναγομένης έχει προσβληθεί παράνομα και υπαίτια το πνευματικό δικαίωμα των μελών του και ότι κατόπιν τούτου είναι υποχρεωμένη να αποκαταστήσει τη ζημία που προήλθε από την προσβολή. Με βάση τα περιστατικά αυτά ο οργανισμός ζητεί να υποχρεωθεί να καταβάλει σ' αυτόν αποζημίωση για την προσβολή του δικαιώματος κατά τα έτη 2002 και 2003, την οποία υπολογίζει με βάση το αμοιβολόγιο που έχει γνωστοποιήσει στο κοινό (21,42 ευρώ για κάθε δωμάτιο με συσκευή τηλεόρασης για τα ξενοδοχεία κατηγορίας LUX), σε 10.838,52 ευρώ για κάθε έτος (διπλάσιο της συνηθισμένης αμοιβής) και συνολικά σε 21.677,04 ευρώ, τα οποία ζήτησε να του επιδικαστούν. Για τον καθορισμό της υλικής αρμοδιότητας του δικαστηρίου λαμβάνεται υπόψη η

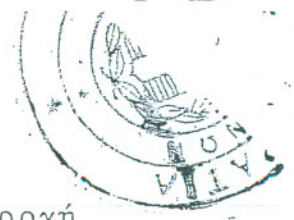
θεωρήθηκε
Εισηγήτρια
απορρίπτεται από τον
πρωτόδικο και επανεπίσης
Εισηγήτριας

5ο φύλλο της υπ'αριθμό 7594/2005 απόφασης του
Εφετείου Αθηνών

ανωτέρω αξία του αντικειμένου της διαφοράς, δεν μεταβάλλεται δε η αξίωση σε περιοδική παροχή από τον τρόπο υπολογισμού του ύψους της αποζημίωσης που γίνεται με βάση την ημερήσια αποζημίωση που έχει ορίσει ο ενάγων για παρόμοια χρήση του έργου, ώστε να έχει εφαρμογή το άρθρο 11 αριθμ 7 ΚΠολΔ, όπως αβάσιμα ισχυρίστηκε η εναγομένη. Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, συνεπώς, κατ' ορθή ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου έκρινε ότι είναι αρμόδιο για την εκδίκαση της αγωγής και όσα ισχυρίζεται η εκκαλούσα με τον πρώτο λόγο της έφεσης κρίνονται απορριπτέα ως αβάσιμα.

Κατά το άρθρο 54 παράγραφος 1 εδ α' και β' του Ν 2121/1993 «οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό. Το ίδιο ισχύει και για τους δωρεοδόχους των δημιουργών, καθώς και για τους καθολικούς ή αιτία θανάτου διαδόχους, όπως επίσης και για το ίδρυμα που συνιστά ο δημιουργός». Με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου περαιτέρω ορίζεται ότι «η ανάθεση μπορεί να γίνεται είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της

διαχείρισης ή της προστασίας είτε με παροχή πληρεξουσιότητας. Η ανάθεση γίνεται εγγράφως και κάθε φορά για ορισμένο χρόνο που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος από τρία χρόνια. Η ανάθεση αφορά όλα τα έργα του δημιουργού που είναι κατάλληλα για την εκμετάλλευση με την εξουσία στην οποία αναφέρεται η ανάθεση ή ορισμένα από αυτά. Σε περίπτωση αμφιβολίας τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά όλα τα έργα, συμπεριλαμβανομένων και των μελλοντικών έργων γύα χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία χρόνια». Από το προσκομιζόμενο και επικαλούμενο καταστατικό του ενάγοντος οργανισμού, ο οποίος έχει συσταθεί με την 12/2003 πράξη του Ειρηνοδίκη Αθηνών, που έχει καταχωρηθεί στα οικεία μητρώα συνεταιρισμών του ειρηνοδικείου Αθηνών, έχει δε εγκριθεί η λειτουργία του με την υπ' αριθμόν ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/Α/Φ15/26127/30-4-1994 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, την οποία αντικατέστησε η υπ' αριθμόν 11081/5-12-1997 απόφαση του ίδιου υπουργού που δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997, τεύχος δεύτερο), αποδεικνύεται (άρθρο 2 του καταστατικού) ότι σκοπός του συνεταιρισμού είναι η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί των έργων των θεατρικών συγγραφέων, των σκηνοθετών οπτικοακουστικών έργων, των σεναριογράφων, των μεταφραστών και των διασκευαστών θεατρικών έργων, των σκηνοθετών θεάτρου και ραδιοφώνου και των

εωρήθη
 εισηγητής
 θεωρείται από την
 της επιθυμίας
 προέβλεψε εκτός
 προσέχεται και
 άλλου Αποφύγ
 ο Βισσηνίης

6ο φύλλο της υπ'αριθμό 7594/2005 απόφασης του
Εφετείου Αθηνών

δημιουργών πρωτότυπων μουσικών συνθέσεων και στίχων για το θέατρο. Για την πραγματοποίηση του σκοπού αυτού ο συνεταιρισμός: 1) διαχειρίζεται τα περιουσιακά δικαιώματα που του έχουν μεταβιβαστεί με τη σύμβαση ανάθεσης. Προς το σκοπό αυτό καταρτίζει συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, 2) καθορίζει δια αμοιβολογίου και ανά κατηγορία πνευματικών έργων την ποσοστιαία αμοιβή των πνευματικών δημιουργών, οι οποίοι του έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία των έργων τους, 3) συνάπτει συλλογικές συμβάσεις με αντιπροσωπευτικές οργανώσεις των χρηστών για τον καθορισμό των ελαχίστων ορίων της ποσοστιαίας αμοιβής και των όρων εκμετάλλευσης των έργων, 4) εισπράττει τις αμοιβές πνευματικών δικαιωμάτων των συνεταιίρων είτε αυτές έχουν καθοριστεί με βάση συλλογικές συμβάσεις εκμετάλλευσης που έχει για λογαριασμό των μελών του καταρτίσει με χρήστες ο συνεταιρισμός είτε από συμβάσεις που έχει καταρτίσει με χρήστες ατομικά ο συνεταιίρος προ της εισόδου του στο συνεταιρισμό, καθώς και την εύλογη αμοιβή, που προβλέπεται στο άρθρο 18 παρ. 3 του νόμου 2121/1993 ως αποζημίωση για την ελεύθερη ιδιωτική αναπαραγωγή των έργων,

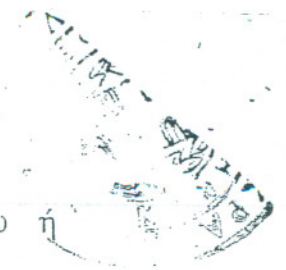

5)..6)..7) προβαίνει σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών. Και στην περίληψη της εγκριτικής απόφασης του Υπουργού Πολιτισμού που έχει δημοσιευτεί νόμιμα κατά τα ανωτέρω στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως περιέχονται όλες οι προαναφερόμενες εξουσίες, εφόσον έχει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών θεατρικών και το δικαίωμα να ζητεί προστασία από τις αρχές σε οποιαδήποτε περίπτωση προσβολής και όχι μόνο στην περίπτωση της αμοιβής του άρθρου 18 παρ.3. Ο ισχυρισμός, επομένως, της εναγομένης ότι ο ενάγων οργανισμός δεν είχε δικαίωμα και δεν νομιμοποιείται ενεργητικά να αξιώσει αποζημίωση από την προσβολή που γίνεται με δημόσια εκτέλεση έργου χωρίς άδεια είναι αβάσιμος. Ο σχετικός δεύτερος λόγος της έφεσης, συνεπώς, κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος. Περαιτέρω, και ο τρίτος συναφής προς το δεύτερο λόγος της έφεσης σύμφωνα με τον οποίο ο ενάγων οργανισμός δεν είναι αντιπροσωπευτικός των δημιουργών και γι' αυτό πρέπει να απορριφθεί η αγωγή επειδή δεν νομιμοποιείται ενεργητικά είναι απορριπτέος. Και τούτο διότι με την εγκριτική απόφαση έγινε ουσιαστικός έλεγχος των στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Υπουργείο Πολιτισμού ανάμεσα στα οποία και ο αριθμός των δημιουργών και των κληρονόμων αυτών από τον οποίο κρίνεται το στοιχείο της αντιπροσωπευτικότητας.

εωρήθη
Εισηγητής
της Ομάδας
Εργασίας
Ποιότητας και Αποδοτικότητας

Εξάλλου στην αγωγή αναφέρεται ότι ο ενάγων συνεταιρισμός έχει συσταθεί νόμιμα και εκτίθενται σ' αυτήν με λεπτομέρειες τα στοιχεία της διαδικασίας σύστασης και έγκρισης, καθώς και τα μέλη του ονομαστικά, ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτόν από μέλη του τα δικαιώματα καταπιστευτικά με συμβάσεις ανάθεσης επί όλων των έργων των δημιουργών που εκπροσωπεί και των κληρονόμων αυτών που επίσης είναι μέλη του, και εκθέτοντας ότι η εναγομένη προβαίνει στην παράνομη και υπαίτια προσβολή ζητεί την επιδίκαση αποζημίωσης. Η αγωγή είναι πλήρως ορισμένη και δεν ήταν αναγκαίο να αναφέρονται σ' αυτήν τα έργα των μελών του, ούτε ο αριθμός των υπολοίπων δημιουργών που δεν είναι μέλη του, ούτε τα κριτήρια με βάση τα οποία έχει συντάξει το αμοιβολόγιο που έχει δημοσιεύσει. Ο τέταρτος λόγος της έφεσης επομένως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 3 του νόμου 2121/1993 το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό ιδίως την εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει: α) την εγγραφή και την αναπαραγωγή του έργου με κάθε μέσο, όπως μηχανικά, φωτοχημικά ή ηλεκτρονικά μέσα β) τη μετάφραση του έργου γ) τη διασκευή, την προσαρμογή ή άλλες μετατροπές του

έργου δ) τη θέση σε κυκλοφορία του πρωτοτύπου ή αντιτύπων με μεταβίβαση της κυριότητας, με εκμίσθωση ή με δημόσιο δανεισμό, καθώς και την επιβολή περιοριστικών όρων στη μεταβίβαση, την εκμίσθωση ή το δημόσιο δανεισμό, ιδίως σε ό,τι αφορά τη χρήση των αντιτύπων ε) την παρουσίαση του έργου στο κοινό στ) τη δημόσια εκτέλεση του έργου ζ) τη μετάδοση ή αναμετάδοση του έργου στο κοινό με ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων η) την εισαγωγή αντιτύπων του έργου, που παρήχθησαν στο εξωτερικό χωρίς τη συναίνεση του δημιουργού ή, εφόσον πρόκειται για εισαγωγή από χώρες εκτός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, που το δικαίωμα της εισαγωγής αντιτύπων στην Ελλάδα είχε συμβατικά διατηρηθεί από το δημιουργό. Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους. Από τις διατάξεις του άρθρου αυτού προκύπτει ότι το περιουσιακό δικαίωμα δίδει στο δημιουργό τη δυνατότητα να εκμεταλλευτεί το έργο του, και απαριθμούνται σ' αυτό ενδεικτικά οι βασικότεροι τρόποι εκμετάλλευσης του έργου. Η απαρίθμηση καθορίζει τους

Θεωρείται δημόσια
Η Εισαγωγή
για σκοπούς
πρωτότυπης και αντίτυπης

κυριότερους τρόπους εκμετάλλευσης του έργου, οι οποίοι έχουν ένα αυτόνομο οικονομικό περιεχόμενο και οριοθετούνται μεταξύ τους κατά περιεχόμενο (ειδικές περιουσιακές εκφάνσεις). Οι ρυθμισμένες εκφάνσεις του περιουσιακού δικαιώματος επιδιώκου^ν σύμφωνα με τη ratio legis του άρθρου 3 να συλλάβουν διαφορετικές μορφές εκμετάλλευσης χωρίς να υπάρχουν διασταυρώσεις, ή, εάν υπάρχουν, θα πρέπει να λυθούν ερμηνευτικά με τελεολογική συστολή. Η ενδεικτική απαρίθμηση σε συνδυασμό με την αναγνώριση ενός γενικού δικαιώματος εκμετάλλευσης καθρεπτίζει τη νομοθετική βούληση ότι ο δημιουργός θα πρέπει να αμοίβεται επιπλέον για κάθε νέα διεύρυνση του κύκλου αποδεκτών, οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα να απολαύσουν ή να χρησιμοποιήσουν το έργο του. Η απαρίθμηση ορισμένων κατά περιεχόμενο πράξεων εκμετάλλευσης αποδίδει εξάλλου την αρχή ότι οφείλεται μόνο μια φορά αμοιβή στο δημιουργό, λόγος που επιβάλλει την προσεκτική οριοθέτηση μεταξύ των ρυθμισμένων περιουσιακών εξουσιών. Η οριοθέτηση κατά περιεχόμενο ενισχύει την ασφάλεια του δικαίου, αποτελεί τη βάση για να απαντηθεί το ερώτημα, πότε υπάρχει προσβολή και επιτρέπει την εναρμόνισή τους με τους ειδικούς περιορισμούς του περιουσιακού

δικαιώματος. Αν μια εξουσία έχει οριοθετηθεί από το νομοθέτη κατά περιεχόμενο, δεν είναι δυνατή η διεύρυνσή της με την ενδεχόμενη επίκληση του γενικού δικαιώματος εκμετάλλευσης (Μιχ-Θεοδ. Μαρίνος, Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ 134-136). Περαιτέρω, περιεχόμενο του δικαιώματος για παρουσίαση του έργου στο κοινό είναι η επικοινωνία του κοινού με το έργο με οποιονδήποτε τρόπο και αν πραγματοποιείται, ζωντανά ή με μέσα τεχνικής, εκτός με αναπαραγωγή του υλικού φορέα ή κυκλοφορία των αντιτύπων. Είναι περιεκτικότερο δικαίωμα. Από τις επιμέρους εκδηλώσεις του, ο νομοθέτης ειδικότερα αναφέρεται στη δημόσια εκτέλεση και στη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή αναμετάδοση. Ως εκτέλεση νοείται η παρουσίαση του έργου ή της ερμηνείας χωρίς αναπαραγωγή ή κυκλοφορία υλικών φορέων, δηλαδή σε ασώματη μορφή και διακρίνεται σε άμεση και έμμεση αναλόγως με το αν είναι ζωντανή, δηλαδή δια ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών (άμεση) ή όχι, δηλαδή αν επιτυγχάνεται μέσω υλικών φορέων (πχ δίσκων, κασετών, ραδιοφωνικής ή τηλεοπτικής εκπομπής) (έμμεση). Εξάλλου, δημόσια, σύμφωνα με τον ορισμό του νόμου, είναι η εκτέλεση που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους. Για τον ειδικότερο προσδιορισμό της έννοιας του ευρύτερου κύκλου προσώπων

θεωρήθηκε άλλο αντίτυπο
Εισηγήτρια
κατά το άρθρο 10 του Ν. 2121/92
και συνεπώς επέχει ο ίδιος τίτλος

9ο φύλλο της υπ' αριθμό 7594/2005 απόφασης του
Εφετείου Αθηνών

χρησιμοποιούνται δύο κριτήρια, το ποιοτικό κριτήριο του κοινού και το χωρικό κριτήριο του δημόσιου χώρου. Έτσι έχει κριθεί ότι κοινό, δηλαδή ευρύτερο κύκλο προσώπων, αποτελούν οι θαμώνες καταστημάτων αναψυχής, οι εργαζόμενοι σε μία μεγάλη επιχείρηση ή εργοστάσιο και άλλα επειδή συνεπεία της διαφοράς προέλευσης και κύκλου ενδιαφερόντων θεωρήθηκε ότι έλειπε από τα άτομα ο προσωπικός δεσμός. Επίσης έχει κριθεί ότι δημόσιος είναι εκείνος ο χώρος που είναι προσιτός σε οποιονδήποτε, ανεξάρτητα αν η είσοδος σ' αυτόν επιτρέπεται με αντάλλαγμα ή δωρεάν, ως αίθουσα συναυλιών και κινηματογράφων, αίθουσες αερολιμένων, δημόσια συγκοινωνιακά μέσα, όπως αεροπλάνα, τραίνα, πλοία, κοινόχρηστοι χώροι ξενοδοχείων, χώροι πανηγύρεων, όπου κατά κανόνα η εκτέλεση έργου είναι δημόσια. Σχετικά με το ιδιαίτερο ζήτημα αν η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση έργων στα δωμάτια ενός ξενοδοχείου αποτελεί δημόσια εκτέλεση πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι τα δωμάτια δεν είναι δημόσιοι χώροι, ώστε αποκλειστικά και μόνο από αυτό το χαρακτήρα του η μετάδοση του έργου να συνιστά δημόσια εκτέλεση, αφού το δωμάτιο προορίζεται για την ιδιωτική χρήση κάθε φορά εξατομικευμένου προσώπου και ότι η εγκατάσταση σε δωμάτια ξενοδοχείου συσκευών

ραδιοφώνου ή τηλεόρασης που οι πελάτες, μπορούν, κατά την κρίση τους, να χρησιμοποιούν δεν είναι δημόσια εκτέλεση, γιατί αφορά τη λήψη εκπομπών για ιδιωτική χρήση, και όχι μετάδοση που καθιστά το έργο αντιληπτό σε αόριστο αριθμό προσώπων που δεν συνδέονται μεταξύ τους με προσωπικές σχέσεις (Κοτσίρης, Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας, τρίτη έκδοση, σελ 131-134, Κουμάντος, Πνευματική Ιδιοκτησία, έκδοση πέμπτη, σελ 236.) Τέλος, κατά τις ΑΠ 907/2003 (ΕλλΔ 2003.1481), 433/1992 (ΠοινΧρ 1992.534) το πότε η εκτέλεση είναι δημόσια ή μη αποτελεί πραγματικό ζήτημα και εξαρτάται από το αν η εκτέλεση ή η ερμηνεία ενός έργου γίνεται κάτω από συνθήκες που την κάνουν προσιτή σε αόριστο αριθμό προσώπων που δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους. Αρκεί η παρουσία του κοινού να είναι ενδεχόμενη. Δημόσιος δε χώρος είναι κάθε χώρος όπου κατ'αρχήν ο καθένας μπορεί να έχει προσπέλαση, έστω με ορισμένο αντάλλαγμα που μπορεί να συνδυάζεται με το αντάλλαγμα για άλλες υπηρεσίες σχετικές με το χώρο αυτό. Εξάλλου, η ΑΠ 133/1983 (ΠοινΧρ ΛΓ'.719) για να προσδώσει το χαρακτήρα της δημόσιας εκτέλεσης στις ανωτέρω περιπτώσεις αξιώνει να πραγματοποιείται αυτή (εκτέλεση) με την πρωτοβουλία του εκμεταλλευόμενου το ξενοδοχείο, ο οποίος επιλέγει τον τρόπο, το χρόνο, τη διάρκεια και την ύλη που θα μεταδοθεί. Στη συγκεκριμένη περίπτωση από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων, οι

εωρήθη
Εισηγητής
"Είται από τον...
... και ...
...
...

(Handwritten signatures)

οποίες περιέχονται στα νομίμως προσκομιζόμενα και επικαλούμενα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, και όλων των εγγράφων που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων συνεταιρισμός έχει συσταθεί νόμιμα, όπως ήδη έχει σημειωθεί παραπάνω και έχει ως αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί των έργων των θεατρικών συγγραφέων, των σκηνοθετών οπτικοακουστικών έργων, των σεναριογράφων, των μεταφραστών και των διασκευαστών θεατρικών έργων, των σκηνοθετών θεάτρου και ραδιοφώνου και των δημιουργών πρωτότυπων μουσικών συνθέσεων και στίχων για το θέατρο. Στο πλαίσιο της πραγματοποίησης του σκοπού αυτού τα μέλη του, τα οποία είναι δημιουργοί των προαναφερόμενων κατηγοριών, καθώς και κληρονόμοι δημιουργών των άνω κατηγοριών, έχουν μεταβιβάσει σ' αυτόν με σκοπό τη συλλογική διαχείριση με έγγραφες συμβάσεις τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας εφόρων ανεξαιρέτως αντιστοίχως των έργων που έχουν δημιουργήσει ή θα δημιουργήσουν στο μέλλον ή των έργων που έχουν κληρονομήσει. Οι συμβάσεις μεταβίβασης των δικαιωμάτων έχουν τριετή διάρκεια,

που ανανεώνονται στη λήξη τους για ίσο χρονικό διάστημα, όταν δεν καταγγέλλονται από τους δικαιούχους έξι μήνες πριν τη λήξη της τριετίας, μεταξύ δε των δικαιωμάτων που έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτόν είναι και το δικαίωμα της δημόσιας εκτέλεσης των έργων τους υπό οποιαδήποτε μορφή. Εξάλλου, ο ενάγων μπορεί, μεταξύ άλλων, να καταρτίζει συμφωνίες με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων των μελών του και για την οφειλόμενη από τη χρήση αμοιβή, και να προβαίνει σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων. Η εναγόμενη ξενοδοχειακή ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία ΔΙΒΑΝΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ Ανώνυμη Ξενοδοχειακή και Τουριστική Εταιρεία, που εδρεύει στην Αθήνα έχει τη διαχείριση, την εκμετάλλευση και την κατά νόμο ευθύνη λειτουργίας του ξενοδοχείου, κατηγορίας LUX, που λειτουργεί επί της οδού Παρθενώνος 19, με το διακριτικό τίτλο Divani Palace Acropolis, και διαθέτει διακόσια πενήντα τρία (253) δωμάτια. Η εναγομένη σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της έχει εγκαταστήσει δέκτες τηλεόρασης, οι οποίοι είναι συνδεδεμένοι με κεντρική κεραία από την οποία λαμβάνεται σήμα από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, έτσι ώστε οι πελάτες της που κάνουν χρήση των δωματίων κατά την προσωρινή διαμονή τους να έχουν την ευχέρεια να παρακολουθούν οποιεσδήποτε από τις τηλεοπτικές εκπομπές επιθυμούν. Οι τηλεοπτικοί σταθμοί στα προγράμματά τους περιλαμβάνουν και την εκτέλεση (έμμεση με τη χρήση

Θεωρήθηκε
Εισηγήτρια
καίτοι από
της συντάκτης
επισημάνει
και αναφέρει

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

11ο φύλλο της υπ'αριθμό 7594/2005 απόφασης του
Εφετείου Αθηνών

υλικών φορέων) οπτικοακουστικών έργων, στα οποία βέβαια περιλαμβάνονται και έργα στα οποία έχουν πνευματικά δικαιώματα τα μέλη του ενάγοντος συνεταιρισμού. Σύμφωνα με τις σκέψεις που αναπτύσσονται παραπάνω η διάθεση των συσκευών από την εναγομένη και η χρήση στην οποία προβαίνουν οι πελάτες της δεν δημιουργεί τις προϋποθέσεις ώστε να κριθεί ότι πρόκειται για δημόσια εκτέλεση του έργου, η οποία δημιουργεί υποχρέωση της εναγομένης να ζητήσει άδεια από τον ενάγοντα προκειμένου να γίνεται η χρήση κατά τον προαναφερόμενο τρόπο και συνεπώς την κατάφαση της συνδρομής προσβολής του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και γέννησης αξίωσης αποζημίωσης. Και τούτο, διότι το δωμάτιο του ξενοδοχείου δεν είναι δημόσιος χώρος, αλλά αποτελεί προσωρινή κατοικία του προσώπου που κάνει χρήση αυτού, το οποίο (πρόσωπο) παρακολουθεί εκπομπές ιδιωτικώς κατ' επιλογή του και όχι κατ' επιλογή των υπευθύνων της εναγομένης ξενοδοχειακής επιχείρησης, η οποία πέραν της εγκατάστασης της κεραίας και των συσκευών στα δωμάτια δεν έχει εμπλοκή στη χρήση αυτών, οι ένοικοι δε του ξενοδοχείου δεν είναι ένα νέο κοινό, αλλά ένα κοινό που είχε ήδη τη δυνατότητα να παρακολουθεί το πρόγραμμα από τη μόνιμη κατοικία του.

Περαιτέρω, πρέπει να σημειωθεί ότι η ραδιοφωνική και τηλεοπτική μετάδοση του έργου αποτελούν αυτόνομους τρόπους οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου και από την έννοια της μετάδοσης συνάγεται ότι η λήψη του μεταδιδόμενου έργου από τον εκάστοτε χρήστη δεν αποτελεί προσβολή της εξουσίας μετάδοσης, αφού η δυνατότητα λήψης του προγράμματος είναι φυσικό αποτέλεσμα της διαδικασίας εκπομπής και ως εκ τούτου είναι πράξη ελεύθερη από τη σκοπιά της πνευματικής ιδιοκτησίας, ούτε δε για συνταγματικούς και πρακτικούς λόγους μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάγεται στο γενικό περιουσιακό δικαίωμα εκμετάλλευσης του δημιουργού (Μιχ.-Θεόδ. Μαρίνος, ο.π. σελ 157). Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, συνεπώς, που δέχθηκε ότι η εναγομένη με την εγκατάσταση στα δωμάτια του ξενοδοχείου της των δεκτών τηλεόρασης και τη λήψη των προγραμμάτων των τηλεοπτικών σταθμών, στα οποία προγράμματα περιλαμβάνεται και η προβολή οπτικοακουστικών έργων στα οποία έχουν δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τα μέλη του ενάγοντος συνεταιρισμού, προβαίνει σε δημόσια εκτέλεση των έργων χωρίς να λάβει προηγουμένως από αυτόν άδεια και ότι έτσι υποχρεούται σε αποζημίωση ως προσβάλλουσα παράνομα και υπαίτια το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας των μελών του, εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και εσφαλμένα εκτίμησε το αποδεικτικό υλικό. Ο σχετικός λόγος της έφεσης, επομένως, πρέπει να γίνει δεκτός ως κατ' ουσίαν βάσιμος.

Θεωρήθηκε
Εισηγητής
Ο Γενικός Γραμματέας
της Συνέλευσης είναι ο Εισηγητής
Πρόεδρος και Αντιπρόεδρος

2ο φύλλο της υπ'αριθμό 7594/2005 απόφασης του
Εφετείου Αθηνών

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω η έφεση πρέπει να γίνει δεκτή, να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη 2571/2004 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, να κρατηθεί η υπόθεση σ' αυτό το Δικαστήριο για να δικαστεί, και ακολούθως να απορριφθεί η αγωγή.

Ο ενάγων-εφεσίβλητος εξάλλου πρέπει να υποχρεωθεί να καταβάλει τα δικαστικά έξοδα της εναγομένης και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας ως ηττηθείς, καθώς και στα έξοδα του προσθέτως υπέρ της εναγομένης-εκκαλούσας παρεμβάντος Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος (άρθρο 176, 182, 183 ΚΠολΔ), ενώ ο προσθέτως υπέρ του ενάγοντος-εφεσιβλήτου παρεμβάς ΟΠΙ πρέπει να υποχρεωθεί να καταβάλει στην εκκαλούσα τα δικαστικά έξοδα που προκλήθηκαν από την πρόσθετη παρέμβαση (182 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει την έφεση και τις πρόσθετες παρεμβάσεις,

Δέχεται την έφεση,

Εξαφανίζει την εκκαλούμενη 2571/2004 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών,

Κρατεί την υπόθεση σ' αυτό το Δικαστήριο,

Δικάζει επί της αγωγής.

Απορρίπτει την αγωγή.

Καταδικάζει τον ενάγοντα-εφεσίβλητο να καταβάλει στην εναγομένη-εκκαλούσα τα δικαστικά έξοδα και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, το ύψος των οποίων ορίζει σε οκτακόσια πενήντα (850) ευρώ, καθώς και στα έξοδα του προσθέτως υπέρ της εκκαλούσας παρεμβάντος Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος, το ύψος των οποίων ορίζει σε τριακόσια ογδόντα (380) ευρώ.

Καταδικάζει επίσης τον προσθέτως υπέρ του ενάγοντος-εφεσιβλήτου παρεμβάντα Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας να καταβάλει στην εκκαλούσα τα έξοδα για την παρέμβαση, το ύψος των οποίων ορίζει σε τριακόσια ογδόντα (380) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 21 Ιουλίου 2005.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Και τούτου αποχωρήσαντος της υπηρεσίας του Εφετείου Αθηνών λόγω προαγωγής και μετά τη δημοσίευση και προ της καθαρογραφής της απόφασεως ο αρχαιότερος της συνθέσεως Δικαστής και τούτου προαχθέντος και μετατεθέντος ο τρίτος της συνθέσεως Δικαστής

Και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, μετεχόντων στη σύνθεση για την δημοσίευση ως Προέδρου του Προεδρεύοντος Εφέτη Δημητρίου Μαζαράκη, (λόγω προαγωγής του Προέδρου Εφετών Αθανασίου Θεμέλη), ως μελών των

εωρήθησαν
διατηρήσει
πεται από τον
συνάδελφο Δικαστή
πρόεδρο και επιφώνησε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

13ο φύλλο της υπ' αριθμό 7594/2005 απόφασης του
Εφετείου Αθηνών

Εφετών Αλεξάνδρας Κακαβά, (λόγω προαγωγής και
αποχώρησης - της Εφέτου Γεωργίας Λαλούση) και
Αθανασίου Καγκάνη, και με την παρουσία της
γραμματέως Ειρήνη Τσανάκου, χωρίς να παρευρίσκονται
οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους στις 13 Σεπτεμβρίου
2005.

Θεωρήθηκε
Η ΕΠΙΣΤΗΡΙΑ
Γεωργίας Λαλούση
της συντάξεως εκείνη ο Εφετείου
Αθηνών με αριθμό 7594/2005

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ακριβές αντίγραφο

Αθήνα 18 ΟΚΤ. 2005
Γραμματέας

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Για τη νόμιμη σήμανση
Η Γραμματέας

EYTENIA KALLINTERI

